

Beszámoló az első kirándulásról

2008. szeptember 20.

Aggodalommal tekintettünk a kirándulás elé, mert a műholdas időjárás előrejelzés Budapesten és Budapest környékén szeptember 20-án 8 órától esőt jósolt. 8.30-kor el is kezdett esni. (Ezt a pontatlanságot!) Szerencsére volt 10 bátor ember, aki az eső ellenére is elindult, hiszen nem vagyunk cukorból és egész nap nem eshet az eső!

A Kossuth utcán indultunk el. A Kossuth utca a régi Budakeszi „nyaraló övezetéhez” tartozott, útközben megtekintettük a Kossuth utca és az Erdő utca kereszteződésében álló felújított fészületet, az egykori kádfürdő épületét (Budakeszi akkoriban nem volt vezetékes víz, a nyaralók ide jártak tisztasági fürdőt venni). A Gamesz helyén állt a Martin család tulajdonában lévő Park Kávéház, az utca végén lévő emeletes házban nyaralók laktak, itt működött a zsidó imaház is. Az erdő szélén álló szép régi nyaralóépületeket mellett értünk be az erdőbe.

Forrás: Nagyné Starcz Teréz, a helytörténeti gyűjtemény gondnoka

Mikor a Gyermekvasút János-hegyi megállójánál átkeltünk a síneken, már nem is esett az eső. Hamarosan befutott egy szerelvény...

A kevesek által ismert Békás tó felé vettük utunk. A mélyen fekvő ösvény sáros talaján a vaddisznó és az őz lábnyomok mesélik, hogy az erdei állatok az emberrel ellentétben jól ismerik ezt a helyet. Innen egy meredek lépcsőn kapaszkodtunk fel a János-hegy felé vezető gyalogútra.

Hajdanán a János-hegyet, hol János-hegynek, hol Pozsonyi hegynek hívták. Ez utóbbi elnevezés a budakeszi svábok ajkán élt legtovább. Egy legenda szerint e hegyről tiszta időben egészen a pozsonyi várig el lehetett látni. 1900 decemberében egy napon olyan szép tiszta idő volt, hogy többek beszámolója szerint a Magas-Tátra hófedte csúcsai is láthatóak voltak. Lehet, hogy még sem legenda, hogy valaha nem volt szennyezett a levegő?

A János-hegy kedvelt kiránduló hely volt már az 1830-as évektől. Erzsébet királyné is többször ellátogatott a mai kilátó helyén álló fából készült Glorietthez. Szépnek találta innen a kilátást. A főváros és a kerület tiszteltből róla nevezte el az 1910. szeptember 8-án átadott impozáns kőből épült kilátót. A kilátó építésnek ötlete 1885-ben merült fel, ám nem állt rendelkezésre elegendő pénz. 1902-től Glück Frigyes kiváló vendéglős karolta fel a kilátó építésének ügyét, számos egyéni adományozó, egyesületek, a főváros és a kerület támogatta az építést. Az első tervet Kluzinger Pál készítette, Schulek Frigyes az ő koncepcióját átalakítva adta meg a végleges formát. A Halászbástyára emlékeztető épületen a középkor stílusjegyei köszönnek vissza, a négy teraszra spirál alakban tekergő kétkarú lépcsőn lehet feljutni. 1926-ban az ország első díszkivilágítással ellátott épülete lett. A háború után igazából nem viselte senki gondját, állapota 1981-re annyira leromlott, hogy be is zárták. 1987-ben a Vidám Színpadé lett, 1996-ban újra a fővárosé. 1997-es tervek szerint „szórakoztató központtá” akarták alakítani. Szerencsére a „csend szigete” maradhatott. 2001-2005 között felújították. Most újra igazán megszépülve várja a kirándulókat. (forrás: Majtényi-Szatucsek: Erzsébet-kilátó. Bp. 2001.)

Kilátás a 3. terasról

A kilátót elhagyva a Normafa irányába haladtunk tovább. Az Örökerdő tanösvényen az erdőgazdálkodás egy-egy módszerével ismerkedtünk. A Mária-képoszlop szintén Erzsébet királyné emlékét őrzi. A Normafától visszatekintve a kilátóra ámultunk, mekkora utat tettünk már meg.

A Normafa története

A Normafa lejtő tetején állt egy vén bükkfa, amely egy monda szerint Mátyás király születésekor sarjadt. Több ízben villámcsapás érte. Írók, költők, művészek kedvelt kirándulóhelye volt. 1840-ben itt énekelte Bellini: Norma című operájának nagyáriáját Schódelné Klein Rozália, európai hírnő énekesnőnk. Ettől kezdve a korábban Viharbükknek nevezett fát Normafának nevezték. A korhadt faóriás 1927. június 19-én, vasárnap délelőtt dőlt ki. Később egy oszlopra erősített tábla Devecseri Gábor soraival jelezte, hogy ott állott a Normafa. Emlékére a főváros 1962-ben egy új bükkfát ültetett, az eredeti fa helyén ma emléktábla áll. A kidőlt fatörzset a Margit-szigeti artézi forrás medencéjében helyezték el, hogy a mészköves bevonat örök időkre konzerválja. Időközben azonban megfeledkeztek róla, és a vízesés falához támasztott törzset a reáarakódott, vastag mészbevonat elválaszthatatlanul odakötötte a falhoz, ma is ott látható.

Devecseri Gábor verse:

*Normafa,
Hajdanidőn itt lengett lombod a szélben,
Ünnepi hegymászók víg dala szállt körülötted,
Normafa,
Majdanidőn lombod közt éled az ének,
Győzve sivár közönyön, győzve dühös viharon.*

(forrás: www.normafa.hu)

A Normafánál friss, meleg rétéssel gyűjtöttünk erőt a hátralévő kilométerekhez.

Utunk a Normafától már lefelé vezetett. Pár perce megálltunk tiszteletet adni a három honvéd sírjánál. A Csacsi rét érintésével, a Virágvölgyön át ereszkedtünk le Budakeszire. Kényelmes tempóban 4,5 óra alatt tettük meg az utat.

Képes beszámolónk, reméljük, kedvet ébreszt a kedves Olvasóban, hogy a következő túráinkon részt vegyen! Várunk mindenkit!

a teljes képanyag megtekinthető [itt](#)